

Mort, no tinguis orgull

TAS-610 (1)

Mort, no tinguis orgull, per bé que t'agin dit
poderosa i temible, puix que no n'ets pas gaire:
tots aquells que et pensaves per sempre haver colpit
no moren, pobra Mort, ni a mi podràs matar-me.

Del Repòs i la Son, que són sols da tu imatge,
rebem plaer; de tu, molt més n'ha de brollar;
de grat els millors homes amb tu fan el viatge,
que llurs ossos reposen i l'ànima se'n va.

Esclava ets de l'atzar, del rei i l'arrauxat,
i trafiques amb guerra, metzines i àvols mals;
prò els cascalls i els conjurs lliuren millor combat
que tu amb el cop de dalla. Per què et neus?
(dones)

Panat un ron ben curt, ~~per sempre ens derrotarem~~
^{estarem derrotats}
i la mort no serà mai. Mort, tu morirà!

Panat un ron ben curt, ~~després sempre estarem derrotats.~~
i la mort ^{mai més no serà pes!}
i la Mort morirà. Mort, ~~j'ne seràs més res!~~

John Donne. (1573-1631)

Panat un ron ben curt, sempre estarem derrotats
i la Mort morirà. Mort, ^{ja no serà més res!}

John Donne.

Calma't, anima mera; frívoles són les armes,
i terra i cel són fregat amb forsa compuixada.
Val més que pensis ara, quan el dolor l'alarme
en el temps del seu repos, que puc tranquil·lament

Leaveus l'home era injust, puc en sàbia obcura
jo dormia i no ho veia; els altres mai plorava;
Tamp i no vessaven, i no en tenia cure,
que abans d'haver nascut, amb tot era conformava.

Ara - el per què rumio, però els altres no entene-
petja terra i bon aire, i aquell sol mi és delícia.

Calma't, anima mera; no durarà molt temps;
sofisme-ho als uns hores, contempla la injusticia.

Fixa-t'hi: els i terra són malaltos de naixença;
les darreries que el cor ellíquem, vanes, estan aquí:
dolor i horror, fur i odi, ira, envy o temerança -
Per què vaig despertar-me? Quan tornari a dormir?

A E. Housman

baldament

Mort, no tinguis orgull, enara que alguns t'hagin dit
 poderosa i temible, perquè no m'ets pas ~~gau~~
~~perquè aquells que pensaven que no eren~~ ben desknit
 no moren, pobra Mort; ni ~~que poc~~ tu pots matar-me.
 Del Repòs i el Son, que ~~no~~ són ~~sins~~ imatges tevas,
 rebem plaer; de tu, doncs, molt més n'ha ~~ve~~ brollar;
 i de grat els nostres millors homes van amb tu -
 repòs de llurs ossos i deslliurança de llurs ànimes!
 Ets l'esclava de l'atzar, de la sort, dels reis i dels homes
 desesperats,
 i trafiques amb metzina, guerra i malaltia;
 però els cascals o les fetilleries poden adormir-nos també
 millor que tu amb el teu cop. Per què, doncs, t'infles?
 Passat un son ben curt, ens desvetllem eternament,
 i la Mort ~~no existirà més: Mort, tu moriràs!~~

morià : null fa us bix res!

John Donne.

Una cançó nadalenca anglesa

(Andònim)

*En mig la nit
 hi que ho truit*

Aquesta nit
~~xuarexhe~~ sé que hà lluit
 un estel que lluu com un sol!
 I al seu davant

Aquesta nit
 En mig la nit
 sé que ha lluit
 un estel ~~com el sol brillant,~~
~~un estel~~ ~~com el sol brillant,~~ jorn!
 I al seu davant,
 de noia un cant:
 "Fes non-non, ~~infant~~ fes non-non, infant"

Clara donzella,
 sense parella,
 que al seu nadó va demanant:
~~xixixixix, xixixixix,~~ Oi que em permet,
 ton cor, fillet,
 que la non-non vagí cantant?

*Vasi allegra
 anti cato, & non nomi ful*

"Que xic o gran
 d'ara endavant,
 canti de joia un tendre cant,
 i que aquest dia

XLVIII

(Del seu llibre "A Shropshire Lad")

Calma't, ànima meva; frèvoles ~~són~~ tes armes,
 i céls i terra forts són i ~~clos~~ vella ossada.
 Val més que pensis ara, quan del dolor t'alarmes,
 en el temps que dormiem, que prou tingué durada

Llavors l'home era injust, però en badia obscura
 abalitti, ~~ajo~~ no ho veia; pels altres mai plorava
 sang i suor vessaven; jo no en tenia cura,
 que, abans d'haver nascut, amb tot em conformava

Ara - el perquè rumia, *prò els motius mai no en-
 petjo terra i bec aire i aquest sol m'és delí-

Calma't, ànima meva; no ha de durar ~~pas gaire:~~
 sofri'm-ho sols una hora, contemplem la injus-
 cia.

Fixa-t'hi: céls i terra ~~malalts~~ són de naixença;
 les dèries que el cor lliguen, vanes, estan ací;
 desdeny i horror, por i odi, ira, enuig i temençà
 Per què vaig despertar-me? Quan tornare a dor-
 /mir?

A. E. HOUSMAN
 (1859-1936)

(del llibre "A Shropshire lad")

(1859-1936)

L'ase

Patre dels beixos de la vençió i el bosc en canvi marcen, + quan
els fígues sortien als arbucers

Santayane

TAS-610(4)

Oh mon, no tries pas la millor part!

El ~~verny~~ no ~~és~~ pas d'escrivir assenyat,

No t'has qui sois ~~és~~ l'aut

decent als ulls da munt

Mirent només la interna vero.

Ho es, però, de creure que din el cor

Donet 29

Quins riques estus per creure en l'home?

Ni quin comol te mes gran bordin me trist?

Diges que ~~la~~ ^{la} que ~~estiguis~~ ^{tan content} tan feliz:

i és felix el seu mon o es el seu cel segur?

Jo espero el cel, ^{d'ençà que el estic dient} ~~ja que estic~~, estic fulgurant

i duen aversans que ja tinguem els nostres pessos tinguerem

No es dubte res profund per empitir-me,

hi necessita amor més brillant per conservar me pessos

per mi les p's de l'antgot són el fa de cada dia;

beneix o llur esperança, beneix la relatac de l'altra dia,

i el meu cor res profund vol dir encan el que ests decim.

Em fa felic saber que l'àmbit es Catalunya,

i, pràt que ^{ja} tan patient desd'abunts

camins amb ~~per~~ content a la tomba de tots.

George Santayane

A E Horner

Quan jo tenia vint-i-un anys

Quan vaig complir vint-i-un anys

En Ferri jo vint anys

meva va dir-me un home seny

un ~~home~~ farà en algú més jove:

'Dona diners, llunes i dables,

però (mai) que donis tot el

diners ferles i ~~altres~~ robins (ens i tot)

però ^{no et} ~~caixa~~ t'heu de fer res.

Pero jo tenia vint anys,

i no me ~~heu~~ ^{heu} calat

i no em vaig fer ~~refus~~

de ferles jo vint anys

Vaig entrar ti dir de nou;

'El cor que tant del fit

me, dona mai debades!

hem el feix amb forces i pures

i el ven per dolor infinit'

I ~~que~~ tenia vint-i-un anys

i ~~que~~ est

i ai l'ar, ~~que~~ es ben cert

Sonet 29

Quines rigures tens per creure'mi bona!
 Ni qui com al meu gran far dir me trist?
 Diques qui ho fa que no tinguis tots obres?
 i es felix el ten mor? segur el ten parades?

Jo espero el cel, pels que et esdevenen
 amb avencamps que ja enem del bonat.

Però dubte no i pson fort per a enfillir-ne
 ni en cal amor més fort per viure horrat.

Per mi les fe d'antany son ~~pa~~^{casa} de dia;
 Ues esperanya adans i uer ~~antany~~^{espera} de cel;
 el nentor més profund ~~dur~~^{slayr credo salmodia} ~~que deuen~~
 i que perduren l'ànima si mor, felix anhel
~~sera la felix l'alma quel ànima perdura,~~
 i, perot que ja s'ic tan farent des defunt
~~canviem amb pena ferma a la morta de tots~~
 canviem, ferme el peu, allà on serem tots junts
 J.. Santayana.

1863-1952

Cal matí, ànima meva; faigole, son les armes;
terre i cel s'estan fets amb força comprovada
Val més que feusis ara, quan el dolor t'alerme,
en el temps del repos, que pocs temps dura.

~~Having l'home era injust, ^{però} en obscuritat ^{badia}~~

~~jo dormia i no ho veia; però altres mai plorava;~~
~~sang i suor versaven i ^{això no m'entenia ni en tenia cura,} ~~ja no m'entenia~~~~

~~Pot mi atava hò, abans d'haver nascut
que abans d'haver nascut, amb tot om informava
Ara - el benquerè repòs, però ^{el motiu no l'entenc}~~

~~betjo bene i begaire, i ni escalf a tot.~~

~~Cal matí, ànima meva: no durava les gaire,
zofíme ho ^{i el sol més} hora, contemplant la injustícia~~

Fixa-t'hi: cel i bene son malalt de naixença;

~~tots els pensaments que tots vam, etan aquí
tot pensament que el cor tiguer, estanai, i tot van;~~

~~+ desdany i dolor, ~~badi~~ i hor, i ocli, i tirar, i temer -~~

~~oh! Pequeu em vaig despertar-me, quan tornari a dormir?~~

Oh mon

Oh mon, no t'ies pas la part millor! A
 No es pas de seny ~~que voreis~~^{que voleu} amengat B
 niengat, als dies, ~~desvaneix~~^{desvaneix} la intima viuó, B
 però si que ho és ~~deu ser credit al cor~~^{haver de cor enllat} A
 ho és, això hí, del cor antic el dictat.
 Colom troba un bon món, ~~marcat de més~~^{tan alta que}, A
 que le que desxifra als cel s le ser fe
Uerat del que ant la fe desxifra en el cel; B
 confiar en ~~la invencible ciència de l'ànima~~^{b. invencible era l'ànima} B
~~allò tan tot~~^{tot} el que saber i el que sol art. A
 La nostra coniuència és la talxa de si somos C
 que pluminar el sende nous d'infas. D
entre del budi i del misteri i temor. més D
o
 Fer, doncs, resplendir la tendillana de la fe C
 que quin oce el cor mortat D
 fusa pensar en el dirsi pensament C

George Santayana

~~Calmat, anima meva; son frívoles les armes
i els i tems ~~de~~ ^{de} fortants
ells i ~~se~~ ^{els} forts.~~

~~Pensa, només, si arriben dol i alarmes
en el, dies~~

90
70
40
40
240

$$\left. \begin{array}{r} 64 \times 88 \text{ de } 18 \text{ Kg. resma} \\ 44 \times 64 \text{ » } 9 \text{ » } \end{array} \right\} 64 \text{ Grms. m}^2$$

E - 3.^a